

Een vreemde tijd is het, het Corona-tijdperk.

Maatschappelijk ontwrichtend, zorgwekkend voor ieder die het virus heeft of lijkt te hebben. Voor het eerst in mijn werkzame bestaan worden diensten afgelast. Meer dan 60 medewerkers aan de grootschalige activiteit die gepland was in de Onze Lieve Vrouwe kerk in Bilthoven op zondagmiddag 15 maart, moesten een grote omschakeling maken: het programma wordt uitgesteld tot over een tijd. Voor het eerst ook werd ik opgebeld door iemand van de politie. Zij checkte of ik wist dat bijeenkomsten van meer dan 100 mensen verboden waren. Nu wij hebben moeten besluiten onze diensten voorlopig niet door te laten gaan, treft het mij eens temeer dat de bijeenkomende groep zo belangrijk is voor een kerk. Je kunt nog zoveel op internet of TV uitzenden, het gaat nooit de bijeenkomende gemeente vervangen. Maar beter iets dan niets. Op zondagmorgen zijn er zinrijke uitzendingen, niet alleen van diensten, maar ook van andere programma's.

Om toch iets aan te geven van wat ik anders in de kerk zou zeggen, zijn hier enkele gedachten. Wie weet hebt u er wat aan.

De lezing is Johannes 4: 1-30. Dit is het verhaal van Jezus en de Samaritaanse vrouw bij de bron. Zoals veel vaker doorbreekt Jezus hier gangbare omgangscodes: als man spreek je niet een vrouw aan, en als joodse man al helemaal niet een Samaritaanse. Het intrigerende is dat deze vrouw van wie wij de naam niet weten, haarscherp verbindende woorden spreekt en het heeft over *onze vader Jacob die ons de put heeft nagelaten*. Er is meer dat hen bindt dan verwacht. En deze vrouw is onder de indruk hoezeer zij gekend wordt door Jezus. Gekend wordt zij, ten diepste en volop gekend door Jezus. En zij, die inderdaad zoals Jezus zei, vijf mannen gehad had en nu een man heeft die haar man niet is, zij wordt niet in een hoek gezet door de Meester, maar uit haar isolement gehaald. Zij krijgt als een van de weinigen te horen wie Jezus is: hij zegt het haar ronduit: de Messias – dat is: de Gezalfde – dat ben ik. De Messias is degene die levend water, stromend water, water ten leven, geeft. En deze Samaritaanse weet dat er een messiaanse mens komt. Zij weet meer dan menigeen. Zij wekt de interesse voor Jezus op. Zij maakt de mensen om haar heen nieuwsgierig door een vraag te stellen: *Zou Hij soms de Messias zijn?* En toen niet anders dan nu, dacht men dat je voor de belangrijke dingen in de stad moest zijn. Maar de mensen van de stad gaan op weg naar Jezus, die in de kleine plaatsen, de kleine dorpjes, te vinden is.

De belangrijke dingen van het leven spelen zich niet op het hoofdtoneel af, maar in de coulissen van de maatschappij. Daar waar de een de ander spreekt, belt, appt, werkelijk beluistert, waarlijk ontmoet, daar waar het elkaar kennen werkelijk aan de orde is, daar waar mensen over maatschappelijke drempels heen stappen om een ander te ontmoeten, daar ontstaat leven. De plek waar de aartsvader Jakob een bron heeft achtergelaten, de plek van traditie kan zomaar een plek van toekomst worden. Sterker nog: om toekomst te ontwerpen, moet je weten waar je vandaan komt. Vrede

tussen Samaritanen en joden, tussen stedelingen en mensen van het platteland, tussen groepen die tegen over elkaar lijken te staan, is mogelijk!

Zing het, rap het, dans het, kleur het, verstuur het als kaart (al deze dingen stonden op het programma dat zondag 15 maart in de OLV kerk in Bilthoven):

Vredeslied:

Vrede, vrijheid,
waar zouden we zijn zonder jullie?

In hemelsnaam bewaar de vrede,
bewaak de vrijheid.

Geef ze een stem,
jouw stem, mijn stem, onze stem.

Zing, speel, adem,
opdat wij nooit meer oorlog hoeven te leren.

Dat vrijheid blijvend bloeien zal in jou, in mij, in ons.

Trompetter het uit,
of laat de stilte spreken:

VRIJHEID, IK HEB JE LIEF.

(tekst: AP)

En hoe mooi zou het zijn, als wij op zondag, of op een andere dag, in plaats van naar een dienst te gaan, iemand bellen, appen, een email sturen of een kaart, om te kennen en gekend te worden.

In verbondenheid, Adriaan Plantinga.